

моятъ гласъ тихо се носѣше, козичкитѣ изтропаха съ роговетѣ, азъ се уплашихъ и млѣкнахъ. Дѣцата ми се присмѣха и азъ се заклѣхъ — никога вече да не имъ разказвамъ.

Но еднажъ мама бѣ направила вкусна баница и ни даде по едно парче. Менъ ми се видѣ малко мойто парченце. Сестричетата ми видѣха това и казаха:

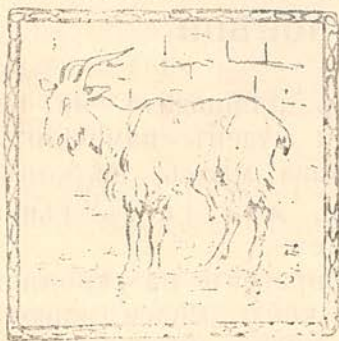
— Ние ще ти дадемъ и нашия дѣлъ, ако се съгласишъ всѣка вечеръ — сто вечери наредъ — и ни разказвашъ по една хубава приказка. При това условие и братчето ми даде своя дѣлъ. Азъ се скрихъ и лакомо изяхохъ баницката.

Но слѣдъ това трѣбваше да започна своитѣ приказки. За сто вечери ми трѣбваха 100 приказии! А отъ кждѣ да ги взема?!

Колкото знаехъ — разказахъ.

Азъ започнахъ да питамъ и разпитвамъ по полето и по горитѣ, гдѣ кого срѣщна: дървари, овчари, орачи, стари мжже и баби. . . Тѣ ми разказваха, а азъ вечеръ еъ кошарата на леглото ги разказвахъ на дѣцата. . .

По едно врѣме тѣзи приказки се привършиха. Трѣбваше да дира нови. Азъ можехъ да чета и се досѣтихъ, че въ нѣкои книжки има чудно хубави приказки. И ето ме на работа. Прочетохъ много книжки, запомнихъ много приказки и интересни разкази, които вечеръ съ увлечение разказвахъ въ кошарата. . .

— Ехъ, че прѣкрасни приказки, — възхищаваше се едното ми сестриче. . . Азъ не скърбя, нито за една трохичка отъ моята баницка. . . Нали слушамъ такива сладки приказки, по сладки отъ баницката! . . .

Сжцото думаха и другитѣ дѣца. А козичкитѣ поклацаха своитѣ бради въ знакъ на съгласие. . .

По нѣкога азъ тѣй сладко-думно описвахъ разни страхотии за разни разбойници и таласѣми, щото моитѣ